

I

‘Denk je soms dat je leuk bent, Maggie?’

Nou, ik heb heel wat uit te leggen als ik straks thuiskom...

Ik stond op een parkeerplaats in een mij onbekende buitenwijk van York. Met klamme handen tastte ik naar de bankbiljetten in mijn jaszak. Kerstmuziek en warme lucht golfdem me bij vlagen tegemoet door de schuifdeuren van de supermarkt. Het was midden in de winter, ik had het koud en benauwd.

Ik belde nog een keer maar hoorde enkel de voicemail. Ik probeerde het nog eens, en nog eens.

Ik keek om me heen in deze onbekende buurt. Hoelang moest ik hier nog blijven wachten? Hoe vaak kon ik nog opbellen? Hoe wist ik wanneer ik de hoop moest opgeven?

Ik bedacht opeens dat ik misschien wel te laat was. Ik had eerder van mijn werk moeten weggaan, ik had meer geld moeten bieden, meer moeten aandringen. Ik keek nog eens op mijn telefoon hoe laat het was: 16.34 uur. Nog één keer dan.

Toen ik even opkeek van mijn telefoon, verstrakte ik; in het schijnsel van de lantaarns zag ik een man op me af lopen. Het

was een magere kerel, een dertiger, die flink de pas erin hield en intussen op zijn telefoonscherm tuurde. Het duurde even voordat mijn ogen zich hadden aangepast aan het vage oranje licht. Toen zag ik... haar! De magere bullmastiff die achter hem aan trippelde, had geen halsband om maar liep zonder lijn gehoorzaam achter haar baasje aan, vlak op zijn hielen. Ze kwamen naar mij toe; de hond dook in elkaar. Ze was duidelijk doodsbang voor haar baasje.

‘Kom je voor de hond?’ vroeg hij terwijl hij opkeek van zijn telefoon. Ik voelde een brok in mijn keel en knikte zenuwachtig.

‘Heb je de flappen?’

‘Jazeker. Honderd pond. Ik dacht dat je de hond al aan die andere man had gegeven.’

‘Welke man? O nee, die kwam niet opdagen. Nou, hebben we een deal?’

‘Deal.’

Ik gaf hem de bankbiljetten. Hij telde ze vlug en liet ze in zijn zak glijden. Ik opende de achterklep van mijn gebutste oude Mazda. ‘Stap maar in, lieverd,’ zei ik tegen de hond, terwijl ik uitnodigend op het zachte dek klopte.

Ze keek me aan met twee grote, angstige bruine ogen, maar gaf geen krimp. *Stap nou in, lieverd.* Ik wilde zo gauw mogelijk weg van hier.

‘Je hoort het. Hoppa, in de achterbak.’

Met zijn laars schoof hij haar richting de wagen. Bang voor een schop sprong ze de achterbak in en ik sloot direct de klep. Troostende woorden kwamen later wel; voor nu wilde ik haar zo snel mogelijk in veiligheid brengen.

‘Oké, doe!’ zei hij, en zonder de hond nog een blik waardig te keuren draaide hij zich om en wandelde hij weg. Hij wist niks van mij, het kon hem niks schelen of ik goed voor de hond zou zorgen, als hij zijn geld maar had. Ik keek hem na maar hij staarde weer geboeid op zijn telefoon. Nog voor hij de hoek omsloeg leek hij het magere scharminkel dat hem zo gehoorzaam had gevolgd al compleet vergeten.

Ik draaide me om en slaakte een zucht van opluchting. *Zo, die is weg.*

Het leek me niet veilig de achterklep weer te openen dus ik ging op de achterbank zitten. Je moet een onbekende hond altijd voorzichtig benaderen, en een bange hond natuurlijk helemaal. Ik wist niet veel van dit ras maar had wel eens gelezen dat ze trouw zijn aan hun baas en argwanend tegenover vreemden. Maar deze arme, bange hond die ineengedoken in de kofferbak zat, zag er niet erg bedreigend uit.

‘Dag, lieverd.’ Ik strekte mijn hand uit, zodat ze eraan kon snuffelen. ‘Je bent een lieve meid, hoor. Je hoeft niet zo bang te zijn.’ Ze staaarde me aan met grote, bange ogen, ze vertrouwde me nog niet helemaal. Maar ze rook even aan mijn hand.

‘Het komt helemaal goed, eerlijk waar. Kom, we gaan naar huis.’

Het was spitsuur en de rit naar huis duurde eindeloos, maar ze bleef doodstil zitten en gaf geen kik. Terwijl we langzaam voortkropen over de weg, keek ik in mijn achteruitkijkspiegel. Ik kon alleen haar silhouet onderscheiden: ze zat rechtop en haar oren deinden mee als ik remde of optrok. Zelfs toen ik uitstapte om wat eten in te slaan voor mijn onverwachte gast bleef ze roerloos zitten. Ik vond het wel zorgelijk hoe stil ze zich hield, maar de stilte gaf me de kans even rustig na te denken.

Aangekomen op het parkeerterrein bij ons flatgebouw zette ik de auto neer bij het vak met ons flatnummer. Ik draaide het sleuteltje uit het contactslot en keerde me om in mijn stoel. Daar zag ik nog steeds het donkere silhouet van dat onbekende wezen, dat ik zomaar in een opwelling mijn leven binnen had gehaald. Ik voelde dat ze in het donker naar me staaarde. Ik ging weer recht zitten, sloot mijn ogen en liet mijn hoofd hangen. *Verdomme.* De adrenaline was uitgewerkt en ik kwam tot bezinning.

Toen ik die ochtend naar mijn werk was vertrokken, had ik nog geen idee dat ik negen uur later zou thuiskomen met een hond. Samen met Chris, mijn man, huurde ik een appartement waar we

geen huisdieren mochten houden. Ik werkte op de inpakafdeling van een fabrikant van optische componenten en de ochtend was op de gewone manier begonnen. Zoals meestal was ik als eerste op mijn werk; ik draaide de thermostaat omhoog, zette de radio aan en vulde een ketel met water. Ik heb altijd wat tijd nodig om op gang te komen; ik voelde me constant moe en was 's ochtends al net zo vermoeid als 's avonds laat. Ik had geen idee waarom ik aldoor pijn had en zo moe was dat ik nauwelijks mijn werk gedaan kreeg. Het was nu half december en het zou weer een drukke werkdag worden, met veel bestellingen om op de post te doen voor de kerstvakantie. Bij de gedachte alleen al voelde ik me doodmoe worden. Ik ging met een kop thee achter de computer zitten en begon de bestellingen en e-mails door te nemen.

Ik ben nooit zo'n fan van Kerstmis en dit jaar zag ik er helemaal tegenop. Ik kreeg buikpijn van de reclames, glimmende slingers en gemaakte vrolijkheid waarachter de sombere werkelijkheid schuilgaat. Kerstmis is net zo goed een tijd van schulden, stress en eenzaamheid – en een tijd dat oude honden worden gedumpt voor een leuke jonge pup. Ik was totaal niet in kerststemming en voelde me leeg vanbinnen.

Als enig kind was ik in de jaren zeventig opgegroeid met zo'n gedumpte pup, een bastaard-staffordshire-bulteriër. Trouvee heette ze en ze was mijn beste vriendin en maatje. Pap en mam hadden haar gevonden bij een brug in het centrum van Glasgow, ondervoed, mishandeld en bang. Ze hield niet van kinderen, maar nadat ik was geboren, sloot ze me in haar hart en beschouwde ze mij als haar eigen pup. Ze zou me zo nodig met gevaar voor eigen leven hebben beschermd. Toen ik twaalf was, ging Trouvee dood. Ter nagedachtenis zette mijn moeder, Flora, toen een kattenasiel op, vanuit ons huis. Er bleken heel veel zwervkatten te zijn, die in no time ons huis en gezinsleven overnamen. Toen ik een keer thuiskwam van mijn bijbaantje bij de plaatselijke bios trof ik zeventien poesjes aan in mijn slaapkamer.

‘Serieus, mam? Je hebt in de afgelopen vijf uur zéventien poezen

opgeduikeld? Als het er nou vier waren, of desnoods vijf! Dat zou ik nog kunnen begrijpen. Maar zeventien?! Hoe kan ik nou slapen terwijl die kittens de hele nacht non-stop ronddollen? En hoe kan ik ze duidelijk maken dat mijn bed géén lekker luxe verwarmde kattenbak is? Er heeft er al eentje op m'n kussen gepiest, mam!'

Ze kwam een paar minuten later aanzetten met een plastic zeiltje om onder te slapen. Probleem opgelost.

Ik was dus van huis uit gewend om in te schikken voor zielige en zieke dieren, maar helaas waren Chris en ik nog niet echt geseteld en had ik nog steeds geen plek voor een eigen huisdier. Chris en ik hadden elkaar ontmoet in de tijd dat we allebei werkten bij bioscoop Odeon in Kilmarnock. Als negentienjarige had ik hier een bijbaantje naast mijn studie; Chris was een jaar ouder dan ik en net klaar met zijn opleiding. Op mijn eenentwintigste ging ik met hem op reis en leefden we een jaar in Australië, waar ik hielp geld inzamelen voor een dierenopvang. Daar raakte ik diep onder de indruk van Edgar's Mission, een opvang voor boerderijdieren bij Melbourne, onder leiding van Pam. Vanaf het moment dat ik Pam ontmoette, bracht ik al mijn vrije dagen en weekends bij haar door. Niets was zo fijn als haantjes en biggetjes koesteren terwijl de kippenren en varkenskotten werden uitgemest. Hier voelde ik me helemaal in mijn element. Weer thuis besloten Chris en ik te trouwen, maar we hadden nog geen vaste woonplaats. Chris werkte in allerlei hotels dus we moesten regelmatig verkassen. En zo waren we nu in York terechtgekomen.

Ik had ook vrienden die in dierenasiels werkte, en ik had vaak een paar weken voor een opvanghond gezorgd voordat er een adres voor gevonden was, maar we hadden nog geen gelegenheid er eentje permanent in huis te nemen.

Nog steeds niet, trouwens.

Maar vanochtend was ik gedachteloos gaan scrollen op een online-dierenmarktplaats. Zoals altijd waren er vele pagina's met advertenties voor ongewenste honden, altijd met dezelfde slappe smoezen. Opeens werd ik geraakt door een foto van een gestreepte

bullmastiff op een rieten stoeltje, in een tuin vol kinderspeelgoed en troep. Ze was klein en mager en keek troosteloos in de camera.

Ik las de advertentie, en nog een keer. Dit kon toch niet waar zijn?

Ter overname: fokteef. Had twaalf pups maar er gingen tien dood, dus ik stop ermee. Woon nu in bij mijn vriendin maar zij heeft losse handjes en is het zat. 10 maanden oud. £100.

Het.

Ze was veel te jong om pups te krijgen; ze was zelf nog haast een pup. Ik las de advertentie nog een keer en het was duidelijk wat me te doen stond. Mijn mond was droog en ik voelde de adrenaline vrijkomen. Mijn hart nam de leiding en mijn hoofd moest gehoorzamen. Ik pakte mijn telefoon en toetste het nummer in.

Ik kreeg een man met een onverschillige stem aan de lijn. 'Die hond? O ja. D'r komt een vent die me een gouden zegelring en een motorhelm heeft geboden. Ik heb liever contant geld, maar ik moet dat beest kwijt,' vertelde hij. 'En hij kan het vanochtend ophalen.'

Een gouden zegelring en een motorhelm? Wat is dit voor wereld? Een paar tellen later was ik helemaal betrokken bij deze hond die ik nog helemaal niet had gezien, maar die ik koste wat het kost weg moest krijgen bij deze kerel, en die andere vent die haar wilde ruilen voor een ring en een helm. Ik moest de eigenaar overtuigen dat hij zijn hond aan mij moest geven, en ik had zo het idee dat de belofte van een liefdevol thuis hem niet over de streep zou trekken. Ik probeerde mijn stem niet te veel te laten trillen en speelde mijn beste kaart uit: 'Ik kan pas na mijn werk komen, maar dan breng ik het hele bedrag mee, honderd pond contant. Dat is meer waard dan het aanbod van die ander. Ik ben om vier uur vrij. Waar zullen we afspreken?'

Contant geld, dat klonk kennelijk beter dan een motorhelm. We spraken af om kwart over vier op de parkeerplaats van een

Co-op in een vervallen buitenwijk waar ik nog nooit was geweest.

En nu was ik weer thuis, honderd pond armer en een hondenspup rijker. Ik had nog geen idee hoe ik haar nu moest inpassen in mijn woning waar huisdieren niet waren toegestaan. Ik speelde nog even met de gedachte om mijn plan op te geven, maar ik had me nu verplicht aan de hondengedaante achter me. Als ik naar haar keek, wist ik dat ik de juiste beslissing had genomen.

Intussen zat Chris nog rustig in onze flat en wist hij niets van mijn onbezonnen plan. Ik voelde me behoorlijk schuldig dat ik hem nog niet eerder had gebeld, maar anders zou hij toch maar hebben geprobeerd me dit idee uit mijn hoofd te praten. Nu was het hoog tijd om alles op te biechten. Ik nam de telefoon uit mijn jaszak.

‘Wat, een hond? Alexis, hoe kan dat nou? Waar zit je dan? Je was toch op je werk? En we mogen geen huisdieren houden in onze flat!’

‘Weet ik. Sorry. Ik zag haar online.’

‘Je kunt haar niet houden. Dit is te gek. Je had eerst met mij moeten overleggen.’

‘Je hebt gelijk, sorry, het spijt me echt. Ik zag haar en ik móést haar gewoon redden, Chris. Die vent wilde haar ruilen voor een motorhelm! En ze werd mishandeld. Sorry, ik weet het, maar ik kon gewoon niet anders. Het spijt me, het spijt me echt...’ Veel meer kon ik niet uitbrengen. Ik wist dat ik het verkeerd had aangepakt en dat ik het met hem had moeten overleggen.

‘Wat ben je nu van plan?’

‘Ik weet het niet,’ zei ik stilletjes. Van mijn zelfverzekerdheid was nog maar weinig over.

Chris was boos. Hij hield best van dieren, maar minder intens dan ik. En ik hád ook geen rekening gehouden met zijn gevoelens. Ik haalde een hond in huis zonder na te denken hoe dat voor hem zou zijn – of voor de huurbaas. Chris was terecht boos op me. In zijn plaats zou ik ook boos zijn.

Ik ging op de achterbank zitten en aaide de lieve bruine stinkerd

in de kofferbak. Een paar minuten later liep Chris de parkeerplaats op. Hij opende het portier en kwam naast me zitten.

Ik keek naar Chris en voelde me heen en weer geslingerd tussen schuldgevoelens en blijdschap, opluchting en bezorgdheid, aarzeling en vastberadenheid.

‘Hoe heet ze?’ vroeg hij.

Die vraag was nog niet eens bij me opgekomen. ‘Ik weet het niet; ik heb er niet naar gevraagd. Maggie? Ja, waarom niet? Maggie. Ze heet Maggie.’

Ik begon alweer te panikeren, maar ik kon niet meer terug. Ik was hier nu aan begonnen en moest het tot een goed einde brengen. Ik haalde eens diep adem. ‘Oké dan, Maggie, ga je mee naar boven?’

Ik kende haar niet en het was voor haar allemaal vast heel eng en verwarrend. Misschien zou ze ervandoor schieten, of uit angst ons aanvallen. Ik deed heel rustig de achterklep open. We keken elkaar een paar seconden aan. Ik had duidelijk het gevoel dat ze er niet vandoor zou gaan, of mij zou aanvallen. Opgelucht deed ik haar een halsband om en klikte de riem vast.

‘Moet je nog even een blokje om, lieverd?’

Chris ging intussen naar binnen, klom de twee trappen op naar onze flat en maakte de deur open voor Maggie en mij.

‘Ze ziet er bang uit,’ zei hij. ‘Wat heeft ze allemaal meegemaakt?’

Ik vertelde over de advertentie.

‘Waar ga je haar onderbrengen? We kunnen haar niet houden.’

‘Weet ik, weet ik...’ Maar ik wist nog helemaal niet wat ik moest doen. ‘Ik ben er nog niet helemaal uit. Maar ik verzin wel iets,’ zei ik sussend.

We gingen naar binnen en liepen via de gang naar de huiskamer met open keuken. Pas nu we in de lichte huiskamer waren, zag ik de wallen onder Maggies ogen.

‘Oké, lieverd, laten we een plekje voor je zoeken...’ Ze keek bezorgd, maar volgde me gedwee. Ik denk dat ze in haar chaotische leven had geleerd dat verzet zinloos was. Ik klikte haar los

van de riem en reikte langs haar kop naar de boodschappentas. Ze kromp ineen op de vloer.

Ik moest weer denken aan de vriendin met de losse handjes uit de advertentie. Tot een uur geleden had deze hond niets anders ervaren dan slaag, honger en angst, en ondertussen al haar pups verloren.

‘O lieverd toch, je hoeft niet bang te zijn. Er is hier niemand die je kwaad doet.’ Ik probeerde haar gerust te stellen, maar ze had geen enkele reden om me te geloven.

Ik ging naast haar op de grond zitten en we leunden samen tegen de bank. Ik begon haar kop te aaien. Pas nu viel het me op hoe dof en stoffig haar vacht was. Ze had een mooie, donkerbruine tijgervacht met oranje en gouden strepen en een golvende witte bef van haar kin naar haar borst. Ik voelde haar verstijven terwijl ik voorzichtig mijn arm om haar heen sloeg. Terwijl ik zachtjes over haar rug streek, vielen er huidschilfers omlaag. Haar tepels leken ontstoken en waren gezwollen van de melk voor haar dode pups.

‘Mag ik even aan je buik voelen, lieverd?’ Ik had al door dat Maggie een lieve schat was, maar als ze pijn had, en niet gewend was aan zachte handen, zou ze misschien niet willen dat ik haar opgezwollen buik zou onderzoeken. Argwanend keek ze toe hoe ik voorzichtig mijn hand over haar buik liet glijden. Haar tepels voelden warm aan en haar hele buik was bedekt met korsten en etterende wonden.

‘Verdomme, moet je haar buik eens zien, Chris. Ze zit onder de puisten en korsten.’

Ze lag op haar zij aan onze voeten, uitgeput, angstig, één poot geheven, in totale onderwerping.

Haar hele buik zag er afschuwelijk uit. ‘Arm beest,’ zei Chris met een vertrokken gezicht.

‘Ja, ik zal haar morgen naar de dierenarts brengen. Maar eerst moet ze eten en lekker slapen.’

Ik pakte twee kommen uit de kast en vulde de ene met hondenvoer en de andere met water. Ze was uitgehongerd maar ook

bang. Ik deed een paar stappen opzij en al snel kon ze de verleiding niet weerstaan. Ze sloop voorzichtig naar de etensbak en begon aarzelend te eten. Al snel was de etensbak leeg en liep het kwijl langs haar kaken. Ze schudde haar kop zodat de klodders tegen de koelkast spatten en omlaagdropen.

‘Niet zo klieren met je kwijl, Maggie! Laten we dat maar gauw afvegen voordat Chris het ziet.’ Nu herinnerde ik me ook dat ik de verhuurder moest bellen en hem vertellen dat ik een hond in huis had gehaald, die inmiddels de muren aan het markeren was met haar kwijlklodders.

Later die avond, terwijl Maggie behoedzaam de berm rond het flatgebouw verkende, had ik eindelijk voldoende moed bijgeschaapt en belde ik onze huurbaas.

‘Ze werd mishandeld,’ legde ik uit. ‘Het is maar voor even, voor een paar dagen, tot kerstavond, dan heb ik wel een plekje voor haar gevonden in een kennel. Ik vraag mijn baas of ik haar overdag mee mag nemen naar mijn werk. En ik zal erop letten dat ze niets kapotmaakt en dat niemand last van haar heeft. Het spijt me, maar ik kón haar gewoon niet laten zitten.’ Gespannen wachtte ik op zijn reactie.

‘Nou, je bent in elk geval eerlijk,’ zei hij. ‘En ik vind het mooi dat je die hond hebt gered. Ik heb zelf ook een hond en die ligt nu lekker bij de open haard. Alle honden verdienen een goed tehuis. Maar let wel op dat ze geen schade of overlast voor de burens veroorzaakt. Succes met het vinden van een nieuw tehuis voor haar.’

Pff, wat een opluchting.

Dat was alvast de eerste hindernis. Morgen zou ik mijn baas bellen en vragen of ik Maggie de komende paar dagen mee kon nemen naar mijn werk, tot we zouden sluiten voor de kerstvakantie. Ze leek een brave, rustige hond en ik hoopte maar dat ze niet aan de kantoormeubels zou gaan knauwen.

Na onze avondwandeling zaten Maggie en ik naast elkaar op de huiskamervloer om weer op te warmen. Ze was nog geen jaar

oud maar het leven had nu al zijn tol van haar geëist. Ik keek nog eens naar haar opgezwollen, rode en ontstoken buik. Ze was broodmager en had kennelijk te weinig voer gekregen tijdens de draagtijd en het voeden van haar pups. Misschien had ze wel nooit rust gekend, of in elk geval de laatste maanden niet. Het zou haar vast moeite kosten om nu te ontspannen, maar ze was duidelijk uitgeput. ‘Je zit er helemaal doorheen, hè Maggie? Het was ook een drukke dag. Kom maar, dan gaan we naar bed.’

Chris sliep al tegen de tijd dat Maggie en ik naar bed gingen. ‘Ga maar liggen, lieverd. Het bed is lekker zacht.’ Ik keek naar haar vanuit de badkamer terwijl ik mijn tanden poetste. Ze besnuffelde de dekens die ik aan mijn voeteneinde had uitgespreid; ze had kennelijk moeite te begrijpen dat haar leven nu totaal veranderd was. Ze krabde even aan de dekens, krulde zich op en ging liggen.

Ik schoof de stapel dekens voorzichtig een eindje opzij en kroop in bed. Terwijl ik daar zo lag in het donker probeerde ik mijn gedachten op een rijtje te krijgen. Wat een dag was het geweest!

Ik was doodmoe, maar wist dat het een onrustige nacht kon worden. Maggies leven was in een paar uur tijd volledig veranderd en de eerste nachten in een vreemde kamer zijn altijd een beetje spannend. Maar ik hoopte dat haar vermoeidheid groter was dan haar angst, zodat ze toch voldoende nachtrust zou krijgen. Ik maakte me nodeloos zorgen; we waren allebei uitgeput en al na een paar minuten gingen we allebei rustiger ademen en vielen we zij aan zij in slaap.

We sliepen allebei heerlijk, afgezien van een paar ‘ongelukjes’, ongetwijfeld door de stress; Maggies avondeten belandde daarbij op het vloerkleed.

Tijdens onze ochtendwandeling belde ik mijn baas.

‘Eh, John, ik heb opeens een hond...’

Hij kende me langer dan vandaag, en zijn eigen vrolijke labrador Jake was al een vaste gast op kantoor, dus het was geen onoverkomelijk probleem als ik de hond zou meenemen naar mijn werk. Tot de kerstvakantie mocht Maggie gerust mee naar

het magazijn. Ik was blij dat mijn baas zo aardig en inschikkelijk was, en voelde me opgelucht; ik had ook geen plan B.

Weer een hindernis genomen. Goed bezig...

Maggie was pas vierentwintig uur in mijn leven maar we waren nu al een goed team. We raakten op elkaar ingespeeld en ontwikkelden onze routine. Onze vriendschap groeide met elk ommetje rond de flat en elk moment dat we zaten te knuffelen op de vloer van de huiskamer. We hadden nog een paar ongelukjes thuis en op het werk, maar die waren in een wip opgelost met een paar rollen keukenpapier en een fles ontsmettingsmiddel. Tijdens mijn werk aan de inpaktafel lag Maggie op haar dekbedje aan mijn voeten, tevreden kauwend op een rubber speeltje. Al snel was ze beste maatjes met iedereen op kantoor. Ze at goed en de infecties werden aangepakt met antibiotica en pijnstillers van de dierenarts. Het liep allemaal gestroomlijnd, veel makkelijker dan ik had kunnen denken. We vormden een echte eenheid.

Dat weekend gingen we voor het eerst een echte wandeling maken, langs een oude spoorlijn in de buurt. Het leek me nog geen goed idee om te kijken of Maggie al los kon lopen, dus ik hield haar aan een lange lijn. Het was een zonnige winterse dag; de zon stond laag aan de hemel en het licht scheen recht in mijn ogen terwijl een moeder en dochter stilhielden voor een kletspraatje.

‘We zagen haar al uit de verte, wat een mooie hond, zeg!’ Glimlachend bogen ze zich over Maggie. ‘Hoe heet ze? Het klinkt misschien een beetje gek, maar zodra we haar zagen, zeiden we tegen elkaar dat ze zo’n lieve uitstraling heeft. We móésten gewoon even gedag zeggen, als je het niet erg vindt.’

Gloeiend van trots vertelde ik over Maggie. Haar hele leven had ze niets anders dan chaos, angst en zorgen gekend en was ze omringd door hardhandige, ongeduldige, onverschillige mensen. Ze had dus geen enkele reden om nog vertrouwen in mensen te hebben, maar toch vertrouwde ze ons. De volgende dagen zag ik telkens weer hoe ze nieuwe mensen als oude vrienden begroette,

op verzoek pootjes gaf en liefdevolle likken uitdeelde. Haar ogen stonden zachter en na een paar nachten lekker doorslapen waren de wallen onder haar ogen verdwenen. Dankzij goede voeding en medicijnen blaakte ze weer van energie. Ze begon echt weer op te leven.

Hoe meer we met elkaar knuffelden en hoe vaker we eropuit gingen voor een wandeling of autoritje, hoe beter Maggie en ik ons op ons gemak met elkaar voelden. Maar de weg naar compleet herstel was nog lang. Haar zenuwen waren altijd tot het uiterste gespannen geweest, omdat ze tot nu toe nergens welkom was geweest en steeds moest uitwijken voor schoppen en klappen, vaak hongerig was gaan slapen en ondertussen had geprobeerd voor haar pups te zorgen. Als ik soms een onverhoedse beweging maakte of me te snel omdraaide in de keuken, zag ik hoe ze zich tegen de muur drukte, haar kop introk, haar oren in haar nek legde en zich zo klein mogelijk maakte, terwijl ze me nauwlettend in de peiling hield. Oude gewoonten zijn soms onuitroeibaar, vooral als ze uit zelfbescherming zijn ontstaan. Maar liefde en aandacht zouden wonderen doen.

Algauw werd het Kerstmis en dat betekende ook weer een nieuwe hindernis. Chris en ik waren uitgenodigd voor een bruiloft in de Schotse Hooglanden in de periode tussen Kerstmis en Nieuwjaar, als elke dierenopvang tjokvol zit vanwege de feestdagen. Waar moesten we Maggie zolang laten? De oplossing lag natuurlijk voor de hand: bij mijn liefhebbende ouders. En jawel, ze waren van harte bereid in te springen. Mijn vader Archie keek nergens meer van op en beloofde een paar dagen voor Maggie te zorgen.

De bruiloft was natuurlijk reuze feestelijk en hoewel ik met de andere gasten praatte en zelfs een paar keer een rondje draaide op de dansvloer, voelde ik me doodop en was ik in gedachten voortdurend bij Maggie. Over een paar dagen zou ze terecht kunnen in de opvang van mijn vriendin Heather, waar ze zou worden gesteriliseerd en ingeënt en een chip zou krijgen. Daarna